

ע"פ 2201/09/17 - מדינת ישראל נגד ירון בונה, משה בזיזנסקי

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

עפ"ג 2201-09-17 מדינת ישראל נ' בונה ואח'
בפני כבוד הנשיא אברהם טל, אב"ד
כבוד השופט שמואל בורנשטיין
כבוד השופטת מרשק מרום
המערערת מדינת ישראל
נגד המשיבים
1. ירון בונה
2. משה בזיזנסקי

פסק-דין

1. לפנינו ערעור המדינה על פסק-דינו של בית המשפט השלום ברמלה בת"פ 12324-10-15 מיום 28.6.2017, לפיו בוטלו הרשעותיהם של ירון בונה (להלן: "**משיב 1**") ומשה בזיזנסקי (להלן: "**משיב 2**"), לאחר שהודו והורשעו בגרימת חבלה ברשלנות לפי סעיף 341 לחוק העונשין.

על משיב 1 הוטל צו של"צ בהיקף 120 שעות ותשלום פיצוי המתלונן בגובה של 15,000 ₪; על משיב 2 הוטל צו של"צ בהיקף 200 שעות ותשלום פיצוי למתלונן בגובה של 8,000 ₪.

הערעור מופנה כנגד **ביטול הרשעת המשיבים** בלבד.

כתב-האישום

2. על-פי עובדות כתב-האישום, המשיב 1 שימש בזמנים הרלוונטיים כמנכ"ל חברות הניהול של קניון "גני אביב", ובמסגרת תפקידו היה אחראי, בין היתר, על ניהול שוטף של חברות הניהול האחראיות לאחזקת הקניון.

המשיב 2 שימש בזמנים הרלוונטיים כסמנכ"ל תפעול בחברות הניהול הנ"ל, ובמסגרת תפקידו היה ממונה על כלל העובדים ועל ביצוע עבודות אחזקה ותפעול, והתנהג כאחראי בטיחות בחברות הניהול, לרבות בקניון עצמו.

בזמנים הרלוונטיים ניהול הקניון נעשה מבלי שהיה קיים נוהל מסודר להסרת מפגעי בטיחות שהתגלו ואותרו, לרבות גידור אזור המפגע, שילוטו, איטומו או הסרתו והתרעה בפני הציבור כי קיים מפגע בטיחותי.

כשבוע עד שבועיים קודם ליום 21.5.12 נשרה אחת מפלטות הזכוכית ששימשו כמעקה בגרם מדרגות בקניון ונפער חלל במעקה. בשל שקיפות זכוכית המעקה, היה קושי להבחין בחסרונה של הפלטה.

ביום 20.5.12 הורה המשיב 2 על לקיחת מידות והזמנת זגג לתיקון הפלטה החסרה. הזגג מסר כי יגיע רק למחרת.

ביום 21.5.12, בשעה 18.00 לערך, הבחין המשיב 1 לראשונה בפתח שנוצר, וזאת בנוכחות המשיב 2. המשיב 1 שאל האם עליהם לתקן כעת את המפגע הבטיחותי, כיוון ששבוע ימים לאחר מכן עתידות היו חברות הניהול לסיים את תפקידן. המשיב 2 השיב כי כבר הזמין זכוכית שתגיע למחרת. על אף שהמשיבים היו מודעים לחסר של הפלטה ולעובדה שתותקן זכוכית רק למחרת, המשיב 2 לא נקט כל פעולה כדי למנוע סיכון של נפילה או לשם התרעה, והמשיב 1 לא וידא כל נקיטת פעולה מצד משיב 2.

באותו היום התקרב הקטין א.ק, שביקר בקניון עם אמו, לפתח, מבלי שאמו שמה לב לכך, ונפל לתחתית המדרגות מגובה של 2.65 מ'. כתוצאה מכך איבד הקטין את הכרתו, הונשם על ידי עובר אורח ופונה לבית החולים, שם אובחן שבר דחיסה בגולגולת והמטומה. הקטין שוחרר מאשפוז ביום 31.5.12.

תסקירי שירות המבחן

3. מהתסקיר שהוגש בעניינו של המשיב 1 עלה, כי הוא כבן 48, ללא כל רקע פלילי, בעל השכלה אקדמית, עובד כמנכ"ל בחברה לניהול נדל"ן ומנהל פרויקטים, ובמהלך כ-7 שנים מנהל פעילות עסקית ברומניה.

המשיב 1 נטל אחריות לאירוע והסביר כי באותה עת היתה החברה שרויה בקושי כלכלי, שהעיב על מצבו הרגשי. ביום האירוע, הוא הבחין בהעדר המעקה וביקש לוודא כי במקום יוצב שומר, אולם חרף האמור נפל הקטין. המשיב 1 חש דאגה עמוקה לשלומו של הקטין שנפל, היה מוצף מחשבות טורדניות בעניין זה, ובמשך כשנה התקשה לשוב לעבודה. המשיב 1 ניסה ליצור קשר עם משפחת הקטין ולפצותו, אך המשפחה סירבה. גם כיום המשיב 1 מעוניין בהליך של צדק מאחה.

התרשמות שירות המבחן היא כי מדובר באדם נורמטיבי, המחזיק בערכים חיוביים, ועל כן ישנם סיכויים משמעותיים לשיקומו. המשיב חושש מהרשעתו, שכן הוא מצוי בהליכים לקראת קבלת אזרחות רומנית, הנחוצה לו לצורך עסקיו, ואף הציג מסמך רשמי בהתאם. נוכח החשש לפגיעה בפרנסתו ומידת הסיכון הנמוכה להישנות העבירה, המליץ שירות המבחן להימנע מהרשעתו ולהטיל עליו של"צ בהיקף של 80 שעות.

4. מהתסקיר שהוגש בעניינו של המשיב 2 עלה, כי הוא כבן 63, ללא כל רקע פלילי, שמילא מגוון תפקידים במהלך שנות שירות רבות בצה"ל עד לפרישתו בשנת 1998, ולאחר מכן מילא תפקידי ניהול שונים.

המשיב 2 נטל אחריות לעבירה, הביע חרטה כנה ודאגה ואמפתיה כלפי מצב הקטין, שלדבריו במהלך השנים בירר את מצבו.

שירות המבחן התרשם שלא היו למשיב 2 הכישרים הנדרשים על מנת להשגיח ולמצוא פתרון מידי לבעיה. מאז

האירוע, המשיב עבר תהליך של בדיקה עצמית, ולהליך המשפטי יש משמעות מרתיעה עבורו. המשיב 2 טען כי חש בושה וכי עלולים לפטרו באם יורשע, אך לא הציג מסמכים בעניין זה. שירות המבחן המליץ להימנע מהרשעתו נוכח החריגות של האירוע בחייו ולהסתפק בהטלת של"צ.

פסק הדין של בית משפט קמא

5. העבירה של חבלה ברשלנות נועדה להגן על האינטרס של שמירת שלומו ושלמות גופו של אדם, גם במקרים בהם הפגיעה נעשתה מתוך התרשלות, ולא מתוך כוונה פלילית. מטרת האכיפה היא, אם כן, להכווין התנהגות בסטנדרט זהירות ראוי.

6. עיון בפסיקה מעלה שככלל, בגין העבירה של חבלה ברשלנות מוטלים עונשים הכוללים רכיב של מאסר על תנאי בצירוף פיצוי כספי או של"צ, במיוחד כשמדובר בהתרשלות שגרמה לחבלה ממשית לטווח הרחוק.

במקרים חמורים במיוחד, כגון רשלנות מצד אחראי על קטין, או מצד מעביד כלפי עובדו שגרמה לחבלה משמעותית, הוטלו אף עונשי מאסר בעבודות שרות.

7. המשיבים פעלו במחדל, בכך שלא דאגו להסרת המפגע על ידי התקנה מיידית של פלטת זכוכית במעקה, או לחילופין גידור יציב של הפתח המסוכן, עד לביצוע התיקון הסופי. כתוצאה מרשלנותם נפל המתלונן, שהיה קטין כבן 5 שנים, מגובה של כ-3 מ' ונפצע בראשו. האפשרות למניעת האירוע המצער לא היתה כרוכה במאמץ ניכר או בהוצאה כספית גדולה, אלא די היה בכך שיוצב לוח קשיח ויציב לכיסוי הפתח.

8. יש לערוך הבחנה בין חלקו של המשיב 1 בהתנהלות הרשלנית, לבין חלקו של המשיב 2.

9. המשיב 2 נהג ברשלנות משמעותית בכך שבהיותו איש התפעול הבכיר בקניון, נמנע מהסרת המחדל או גידור כאמור, למרות שידע על הפתח המסוכן במעקה במשך שבוע עד שבועיים - תקופה ארוכה ביותר שבמהלכה פעל הקניון כרגיל. יתרה מכך, במהלך אותה תקופה פנו בעלי עסקים שונים למשיב 2 והתריעו בפניו על הסיכון, אך לא היה בכך די על מנת לעורר אותו לפעולה מיידית. גם לאחר שמשיב 2 שיוזמן זגג להתקנת פלטת זכוכית חדשה, בודעו כי ההתקנה תבוצע רק למחרת היום, עדיין לא פעל לגידור נאות, אלא הסתפק בליפוף של ניילון אריזה סביב הפתח, שלא היה די בו על מנת למנוע את הסיכון.

10. בעניינו של המשיב 1, התרשלנותו של משיב 1 נבעה בחלקה מאחריותו כמנכ"ל, אשר לא פיקח כיאות ולא ווידא כי הטיפול במפגעי בטיחות מתבצע באופן הולם. מעבר לכך, הוא נהג ברשלנות בכך שמאז העת שנודע לו

על המפגע, דאג לוודא כי הוזמן זגג לתיקון הפתח, אך לא ווידא את גידורו לאלתר, או הצבת שומר למניעת נפילה.

יש משקל לעובדה שמשיב 1 היה מודע למפגע כשעתיים טרם קרות האירוע.

11. יש לשקול את תוצאות האירוע. על פי החומר הרפואי שהוגש בהסכמה, כתוצאה מהנפילה איבד הקטין את ההכרה למשך כמה דקות, אך לאחר מכן שב להכרה. נגרמו לו המטומה בראש בעובי 0.8 ס"מ, שבר אורכי גולגלתי בחלקו דחוס ובתזוזה של 0.4 ס"מ, שעוררו חשש לטרומבוזיס בסינוסים, ובוצע ניקוז ניתוחי. מטעם התביעה הוגשה תעודה רפואית מיום 16.10.12 ממנה עולה כי הקטין נבדק בשל תלונה על כאבי ראש, אך נקבע כי מצבו הכללי מצוין, הוא חייכני וערני, לא נראה סובל, והפרמטרים שנבדקו נמצאו תקינים. בנוסף הוגשו מזכרים לפיהם נערכו שיחות עם אמו של הקטין בימים 10.3.14 ו- 3.6.14, שמסרה כי מצבו הרפואי שפיר, אינו מטופל ואינו זקוק לתרופות, אם כי הוא סובל מכאבי ראש.

12. בשים לב למדיניות הענישה הנוהגת ולטיב הפגיעה שנגרמה לקטין, **מתחם העונש ההולם את האירוע "הוא של הטלת עונש הצופה פני עתיד, בצירוף רכיבי ענישה אחרים..."** (פסקה יב'), בהתאם להבחנה שנערכה בין המשיבים.

13. בית-משפט קמא דן בעתירת המשיבים לסיים את ההליך ללא הרשעה, וסקר מקרים דומים, לשיטתו, בהם המדובר היה בנאשמים נורמטיביים שזו להם הסתבכות יחידה, וקבע, כי מבחינת האינטרס הציבורי באכיפה, אין מניעה לסיים את ההליך דנן ללא הרשעה.

14. בית-משפט קמא התייחס לנסיבות הפרטניות של כל אחד מהמשיבים.

15. המשיב 1 החל בהליכים לקבלת אזרחות רומנית לצורך עסקיו עוד בטרם האירוע, והוכח באמצעות מכתב מעורך דינו, כי בהתאם לחוק האזרחות הרומני, הוא נדרש להציג לשם כך תעודת יושר, וכל פרט רישום ימנע ממנו את קבלת האזרחות. כמו כן, הוגש מטעמו תרגום באישור נוטריוני לפיו הוא כבר נדרש מטעם הרשויות ברומניה לדווח אודות המצב העכשווי של ההליך נושא הערעור ואופן סיומו. המשיב 1 הוכיח כי הוא מחזיק ברישיון מתווך במקרקעין, ולא יוכל לעסוק בתחום זה באם יורשע.

סוגיית הצורך בתעודת יושר לצורך קבלת אזרחות נדונה לא פעם, ונקבע כי יש בכך כדי להוות הוכחה לנזק קונקרטי כתוצאה מההרשעה. לאור נתון זה, והעובדה שהמשיב 1 הוא מתווך במקרקעין, הוכח שההרשעה תגרום לו נזק קונקרטי.

16. המשיב 2 אמנם לא הציג נזק קונקרטי הצפוי לו באם יורשע, אך טען כי הוא חושש שיפוטר, ויתקשה למצוא מקום עבודה אחר. המשיב 2 הוא כבן 62 ומילא תפקידים בשירות המדינה שנים רבות, במסירות ובמקצועיות שזכו להערכה רבה. לאחר מכן, הוא מילא תפקידי ניהול בגופים גדולים, היה ממונה על צוותים גדולים ועסק בענייני כספים. לאחר האירוע הוא התקשה למצוא עבודה ולא הועסק במשך כ-4 שנים. הדעת נותנת כי לשם העסקתו בתחומים בהם הוא מצוי, ידרשו מרבית התאגידים כי יציג תעודת יושר, שתעיד על היותו ללא רבב. לאור נסיבותיו המיוחדות, אף בעניינו ייגרם נזק ממשי באם יורשע.
17. לאור האמור ולאור המפורט בתסקירים, החליט בית המשפט קמא לסיים את ההליך בעניינם של שני המשיבים ללא הרשעה, והטיל עליהם צווי של"צ ופיצוי, כפי שפורט לעיל.

נימוקי הערעור

18. בית משפט קמא שגה שביטל את הרשעת המשיבים בניגוד להלכת **כתב** ופסיקה מאוחרת לה, ובניגוד לכלל לפיו האינטרס הציבורי מחייב הרשעתו של מי שנמצא אשם בדין. ביטול הרשעת נאשמים בעבירה המיוחסת להם הינו אמצעי חריג ויעשה בו שימוש רק בנסיבות מיוחדות ויוצאות דופן.
19. בית משפט קמא שגה כשבחן את ביטול הרשעת המשיבים, מבלי להידרש ליישום "המבחן הכפול" שנקבע בפסיקה, הדורש התקיימותם של שני תנאים - סוג העבירה מאפשר לוותר בנסיבות המקרה על ההרשעה וההרשעה תפגע פגיעה חמורה בשיקום הנאשם, תוך הצבעה על נזקים קונקרטיים משמעותיים.
20. בית משפט קמא נתן משקל יתר לרקע הנורמטיבי של המשיבים, ולמצבו העכשווי של הקטין הנפגע, ונתן משקל חסר לאינטרס הציבורי שבהרשעת המשיבים בנסיבות תיק זה.
21. בית משפט קמא סטה מתפקידו כמכוון התנהגות בסטנדרט הזהירות הראוי. הרשעת המשיבים במקרה דנן חשובה לצורך העברת מסר כפול, הן כלפי ציבור המעסיקים והבאים בקשרי עבודה עם המשיבים, והן כתמרוך מכוון למשיבים עצמם בעת עיסוקם העכשווי בעניינים בהם כשלו בעבר.
22. ביטול הרשעת המשיבים, שהם אנשי מקצוע בתחום ניהול נדל"ן והחזקתו, אשר כשלו והתרשלו בעקרונות בטיחות בסיסיים, נוגד את האינטרס הציבורי והגברת המאבק לבטיחות הציבור ושלומו.
23. בית משפט קמא נתן משקל יתר למצבו של הקטין כיום ולא נתן משקל הולם לחומרת החבלה בתאונה עצמה, כמו גם לנזק אפשרי שעלול להתרחש בעקבות החבלות, והיה עלול לעלות לכדי אסון חמור עוד יותר. פוטנציאל הנזק והחשש לאסון אפשרי צריך לעמוד לנגד עיני בית המשפט כשהוא עוסק בסוגיית הרשלנות של המשיבים,

תוך צמצום העיסוק בשאלת מצבו העכשווי של הקטין, אשר ייתכן ויידון במסגרת הליך אזרחי עתידי. המשיבים נותנים את הדין על רשלנותם החמורה בעת האירוע עצמו, ואין ליתן משקל כה מכריע לעובדה כי ככל הנראה מצב הקטין הוטב כיום בדרך נס או באמצעות טיפול רפואי נאות.

24. בית משפט קמא העניק משקל יתר לרקע הנורמטיבי של המשיבים, כפי שעולה מתסקירי שירות המבחן. מפסיקת בית המשפט העליון עולה כי ככלל, אין ליתן משקל מכריע לנסיבות האישיות של נאשם בעבירת רשלנות לאור אופייה המיוחד של העבירה ובשל ביצועה השכיח גם על ידי אנשים נורמטיביים.

25. בית משפט קמא נתן משקל מכריע לפגיעה אפשרית בהליך הוצאת אזרחות רומנית בו החל משיב 1, כמו גם לרישיון תיווך המקרקעין שבידיו.

המשיב 1 פעיל בעולם הנדל"ן מזה כשבע שנים, מבלי שאזרחות רומנית הוענקה לו, ובית משפט קמא שגה בכך שהניח כי קיים קשר בין קבלת האזרחות לאפשרות לערוך עסקים במדינה זו. אמנם אין חולק כי הרשעת משיב 1 עלולה לפגוע בהליכי התאזרחות, אולם לא די בעצם הפגיעה, שכן יש להוכיח את משקלה של פגיעה זו אל מול האינטרס הציבורי שבהרשעת המשיב.

אשר להשפעה על רישיון תיווך המקרקעין, הרי שגם לדברי ב"כ המשיב 1 הוא לא עוסק בתחום ובכל מקרה לא הוצגו ראיות כלשהן בדבר משמעות הרשעה למתווך מקרקעין שכבר מחזיק רישיון. יתרה מכך, למשיב 1 רישום פלילי ישן, שטרם נמחק, בעבירה של ביצוע עבודות ללא היתר.

26. בעניינו של משיב 2, כלל לא הוצגו ראיות אודות הפגיעה האפשרית בו. מהתסקיר עולה כי הוא עבד בשנים שלאחר התאונה בחברות אחזקה, מה שעומד בסתירה לטיעונו שהיה מובטל משך 4 שנים. על כן, שגה בית משפט קמא בהניחו כי משיב 2 יתקשה למצוא עבודה בגילו, וכי יידרש להציג תעודת יושר. בהעדר ראיות ממשיות לנזק קונקרטי, וכאשר סוגיית התעסוקה אף עומדת בסתירה לאמור בתסקיר, נפל בית המשפט קמא לכלל טעות כאשר קבע שייגרם למשיב 2 נזק קונקרטי בהרשעתו.

27. גם אם ניתן לקבל את הטענה כי לשני המשיבים ייגרם נזק קונקרטי בתחום תעסוקתי, הרי שמדובר בנזק התואם את מידת כשלונם ורשלנותם. משיב 1 כשל בניהול אחזקת קניון על הצד הטוב והבטוח ביותר ומשיב 2 התרשל בתחזוקת הקניון והבטחת שלום המבקרים בו.

28. הרשעת המשיבים בעבירות רשלנות חיונית למי שמבקשים להמשיך לעסוק בתחומי הניהול והתחזוקה שכן היא מהווה תמרור אזהרה וחרב מרתיעה מעל לראשיהם לבל ישובו להתרשל ולהיכשל בשנית. ההרשעה חיונית גם כדי לשמש סמן לציבור.

29. בדיון לפנינו הוסיף ב"כ המערערת, שהמשיבים התרשלו בלב תפקידם, במקום בו מסתובבים ילדים ומבוגרים, וגם אם העבירה עצמה בראייה של הוראת החיקוק מאפשרת לשקול אי-הרשעה, הרי

שבנסיבות תיק זה סיום ההליך באופן זה שגוי ולא ראוי.

טיעוני ב"כ משיב 1

30. ב"כ המשיב 1 הפנתה לעובדה, שבפני בית-משפט קמא הוצג הסדר ממנו ניתן היה להבין, שהמדינה היתה מוכנה לשקול אי-הרשעה לאחר קבלת תסקירי שירות המבחן. על כן, המדינה "מושתקת" מלטעון שהאינטרס הציבורי אינו מאפשר לשקול את אי-הרשעת המשיבים.
31. אין אחידות במדיניות הפרקליטות, כאשר במקרים דומים בהם נגרמו נזקי גוף קשים, המדינה ערכה עם הנאשמים "הסדרים מותנים".
32. בית-משפט קמא שקל בצדק את מצבו של הקטין שנפגע, שכן כבר מסיום אשפוזו מצבו הכללי היה טוב, ולכך יש משמעות כשעסקינן בעבירה תוצאתית.
33. האזרחות הרומנית חשובה להתפתחות התעסוקתית של המשיב 1, אשר כיום מועסק כשכיר, והוא מעוניין לפתוח עסק עצמאי בתחום הנדל"ן, מהלך המותנה ביכולתו להיות בעלים של מקרקעין. מברור שערכה עולה, כי רישום של אי-הרשעה לא יחסום קבלת אזרחות רומנית.
34. חלופי הזמן, הנסיבות האישיות של המשיב 1 - המעידות על אורח חיים נורמטיבי, עוצמת הרשלנות שאינה מצויה ברף חומרה עליון, הרצון של המשיב 1 לפצות את משפחת נפגע העבירה, סכום הפיצוי שאכן הופקד, והנזק הקונקרטי שהוכח אם תיוותר ההרשעה על כנה - כל אלו מבססים את גזר-הדין שניתן על-ידי בית-משפט קמא ואינם מצדיקים התערבות של ערכאת ערעור.

טיעוני ב"כ משיב 2

35. לא היה מקום להגיש ערעור בעניינו של המשיב 2, אשר שירת את המדינה שנים רבות ולחם במלחמות ישראל.
36. בהפסיקה שנסקרה בגזר-הדין של בית-משפט קמא ובהודעת הערעור עולה שקיים חוסר אחידות בעמדת המדינה בתיקי רשלנות, כאשר במקרים חמורים יותר ביכרו בתי-המשפט את אינטרס הנאשמים והסתפקו בסנקציות נלוות לאי-הרשעה.
37. ב"כ המשיב 2 הדגיש את חלופי הזמן, במובן זה שמרשו המשיך לעבוד כמנהל עבודה בחברות, כך

שעתירת המאשימה להרשיעו כיום על-מנת למנוע המשך עיסוקו כמנהל עבודה היא מופרכת.

38. עוד הזכיר כי מרשו בן 64 כיום, ואם יורשע בדין יהיה זה בלתי אפשרי עבורו למצוא עבודה אחרת, כשכיום הוא מועסק על-ידי חברה גדולה וקיימת שביעות-רצון מתפקודו, כפי שמוכיחות המלצות שהגיש.

דין והכרעה

39. משהודה נאשם בביצוע עבירה הכלל הוא כי יש להרשיעו בביצועה ורק במקרים חריגים ויוצאי דופן ניתן לסיים הליך פלילי ללא הרשעה, שהם מקרים בהם אין יחס סביר בין הנזק הצפוי לנאשם מהרשעתו לחומרת העבירה. לשם כך, יש לבחון התקיימותם של שני תנאים במצטבר: האם סוג העבירה מאפשר להימנע מהרשעה בלי שתיווצר פגיעה משמעותית בשיקולי ענישה נוספים; והאם ההרשעה תפגע פגיעה חמורה בשיקומו של הנאשם (ראו, למשל: ע"פ 2083/96 **כתב נגד מדינת ישראל**, פ"ד נב(3) 337 (1997); רע"פ 7224/14 **פרנסקי נגד מדינת ישראל** [10.11.14]).

יפים לעניין זה דבריה של כב' השופטת פרוקצ'יה ברע"פ 11476/04 **מדינת ישראל נגד חברת השקעות דיסקונט בע"מ** [14.4.10]:

"...בהתקיים אחריות פלילית, סטייה מחובת הרשעה וענישה היא, על כן, ענין חריג ביותר. ניתן לנקוט בה אך במצבים נדירים שבהם, באיזון שבין הצורך במימוש האינטרס הציבורי באכיפה מלאה של הדין, לבין המשקל הראוי שיש לתת לנסיבות האינדיבידואליות של הנאשם, גובר בבירור האינטרס האחרון. כאשר מתקיים חוסר איזון נוקב בין הענין שיש לציבור באכיפת הדין, לבין עוצמת הפגיעה העלולה להיגרם לנאשם מהרשעתו וענישתו, עשוי בית המשפט להשתמש בכלי הנדיר הנתון בידו ולהימנע מהרשעת הנאשם..." (שם, בפסקה 32).

40. לאחר ששמענו את טיעוני ב"כ הצדדים ועיינו בגזר-הדין נושא הערעור, בתסקירים ובמכלול המסמכים שהוגשו לעיונו שוכנענו, כי עניינם של המשיבים אינו נופל בגדר אותם מקרים חריגים המבססים ביטול הרשעה בדין, ועל כן יש לקבל את ערעור המדינה.

41. אנו מקבלים את עמדת המדינה לפיה, עובדות כתב-האישום מציבות רמת רשלנות משמעותית של המשיבים, כל אחד לפי תפקידו. כפי שקבע בית-משפט קמא, מחובתו של בית-המשפט לשמש כמכוון התנהגות בסטנדרט זהירות ראוי, ועל-מנת להעביר מסר ברור לחברות ניהול במקומות הומי אדם, למשיבים ולשכמותם, הרשעה בדין מתחייבת בנסיבות.

חובה זו עולה גם מפסיקת בית-המשפט העליון לגבי מי שאמון על נושאי בטיחות:

"... אבקש להטעים את המסר העיקרי העולה בעיניי... קרי, האחריות הרובצת בחזית רחבה... המעמידים את החובה בנושאי בטיחות. על בית המשפט לחוות דעתו בכל לשון, בפסיקה פלילית ואזרחית גם יחד, כי ישנם תחומים, ובטיחות בתוכם, שבהם אסור ללכת במסלול הישראלי האופייני של 'יהיה בסדר', אלא לקיים את הוראות הבטיחות ככל משפטן וחוקתן... כדי שלא יפול נושא הבטיחות, שחיי אדם כרוכים בו, בין הכסאות..." (רע"פ 4348.08 מאיר ואח' נגד מדינת ישראל, [8.7.10], בפסקה א' לפסק-דינו של כב' השופט (כתוארו אז) רובינשטיין).

42. אמירות אלו רלבנטיות לגבי התנהלות המשיבים שלפנינו ולתוצאות של מעשי הרשלנות, כל אחד על-פי תפקידו.

43. עסקינן במפגע בטיחותי בקניון, מקום בילוי אליו מגיעים מבוגרים וילדים, לו היה מודע המשיב 2, בתפקידו כסמנכ"ל תפעול, במשך כשבוע - שבועיים. בהמשך, המשיב 2 אמנם הזמין בעל מלאכה מתאים, אך השלים עם הגעתו של איש המקצוע והסרת המפגע הבטיחותי יום למחרת.

המשיב 1, אשר שימש כסמנכ"ל חברת הניהול, התוודע למפגע באותו היום שבו נפגע הקטין, אך היסס אם להסירו על רקע שיקולים כלכליים.

בעת הזו, כששני המשיבים היו מודעים למפגע בטיחותי בגרם מדרגות, השניים לא נקטו בכל פעולה, אלא בחרו להמתין להגעתו של איש מקצוע יום למחרת.

44. התנהלות זו הביאה לפגיעת ראש קשה של קטין בן 5, אשר נפל לתחתית המדרגות מגובה של 2.65 מטר, פגיעה שיכולה היתה להימנע לו המשיבים היו נוקטים באופן מיידי בפעולות בסיסיות ולא מורכבות בתיקון המפגע, ולמצער להתריע על קיומו באמצעים שונים אשר אין מחלוקת כי עמדו לרשותם.

45. לטעמנו, גם אם אין מחלוקת מצד המדינה כי הוראת החיקוק בה הודו המשיבים מאפשרת לשקול אי-הרשעה בדין, הרי שרף ההתרשלות והנסיבות החמורות של מחדל המשיבים מובילים לכך שאין מדובר באותו מקרה חריג המצדיק אי-הרשעה בדין.

46. גם מן הפן האישי של כל אחד מהמשיבים, איננו שותפים לקביעת בית-משפט קמא לפיה ניתן לסיים את ההליך בעניינם ללא הרשעתם.

47. נתוני המשיבים וחלוף הזמן מאז בוצעו העבירות ללא כל הסתבכות נוספת אכן מבססים את קביעת בית-משפט קמא, כי ניתן לאפיין את שני המשיבים כאנשים עובדים, המנהלים אורח-חיים נורמטיבי. אלא, שבכך אין די, וכמו המדינה, גם אנו סבורים כי לא הוכח נזק קונקרטי המוביל לחוסר איזון נוקב בין הענין שיש לציבור באכיפת הדין, לבין עוצמת הפגיעה העלולה להיגרם למי מהמשיבים כתוצאה מהרשעתו.

48. המשיב 1 עובד באופן מסודר, ומעוניין להרחיב את עיסוקיו כעצמאי בחו"ל, כאשר לדבריו, לטובת מהלך זה הוא מצוי בעיצומו של תהליך התאזרחות ברומניה. אנו מקבלים את גישת המדינה כי גם אם ייגרם למשיב 1 נזק מעצם הרשעתו לגבי עיסוק עתידי, עדיין אין המדובר בפגיעה קשה בעוצמה המצדיקה מתן בכורה לאינטרס האישי של המשיב מול האינטרס הציבורי, המחייב, כאמור, העברת מסר ברור לתכלית של הרתעת היחיד והרבים.

הדברים אמורים ביתר שאת לגבי רשיון תיווך המקרקעין בו אוחז המשיב 1, כאשר לא הובאו ראיות קונקרטיות לגבי משמעות הפגיעה במשיב, אשר אוחז ברשיון במהלך שנים, ואינו עוסק בתחום.

49. לגבי המשיב 2, בית-משפט קמא עצמו קבע, כי לא הובאו ראיות ומסמכים אודות הפגיעה האפשרית בו. איננו מתעלמים מגילו של המשיב 2 ומהטענה שהושמעה לפיה יתקשה למצוא עבודה אם יפטר, אך כאמור, לא הונחה תשתית ראייתית בסיסית כי כך אכן יתרחש, במיוחד במצב בו המשיב 2 המשיך לעבוד בתחום במהלך שנים. טענה זו, של נזק פוטנציאלי, יכולה להישמע בתיקים רבים של אנשים המנהלים אורח חיים נורמטיבי ואשר מעדו באופן חד-פעמי, ובית-משפט קמא שגה כשאימץ אותה בנסיבותיו של המשיב 2.

50. לאור כל האמור לעיל, כאשר המשיב 1 כשל בניהול עובדיו ובשמירה על בטחון הקניון, המשיב 2 התרשל במשך למעלה משבוע בתחזוקת הקניון ובשמירה על בטחון המבקרים בו, התנהלותם הביאה לפגיעה קשה בקטין בן 5 שביקר בקניון, ולא הוכח נזק קונקרטי אישי בעוצמה המצדיקה פגיעה באינטרס הציבורי - אנו קובעים כי שגה בית-משפט קמא משביטל את הרשעת המשיבים בדיון.

51. התוצאה היא, שערעור המדינה מתקבל. אנו מורים על הרשעת כל אחד מהמשיבים בגרימת חבלה ברשלנות לפי סעיף 341 לחוק העונשין. העונשים השונים שנגזרו על המשיבים מבטאים נכונה את השוני הקיים במידת ההתרשלות של כל אחד מהם בהתאם לתפקידו, ועונשים אלו יעמדו על כנם.

ניתן היום, כ' טבת תשע"ח, 07 ינואר 2018, בנוכחות ב"כ הצדדים והמשיבים.

שמואל בורנשטיין, שופט

**דנה מרשק מרום,
שופטת**

**אברהם טל, נשיא
אב"ד**